

feltsi õppinud mehhi kokko asjutada, neile piisut wägge ja tarwilist mona kasa anda, ja neid wälja fata, Morika=ma lõunapoolsid wiljakaid makohyasi üllesotijima ja järrelmõetma. Selle feltsi juhatajaks ja peamehheks olla tedda walituid: sest lota temma ennesele mitmeks aastaks üht melepärralist ammetit. Temma tru abbikaas tulla omma weikese lapsega selle reisi peale selji.

Ehk kül wanna Dupon selle teatuse läbbi neeste sure murre alla sattus, ollid siiski keit teatused, mis ta omma pojalt nende reisi ja hea toimetamiste üle esimesel aastal sai, ni head, et ta üsna rahhule jäi. Noor Dupon kirjotas ennese ellust naese ja lapsega kõrbes ning telkides, et se wägga löbbus ja melepärrast olli. Sedda puhko olli ta kül omma weikese sõameeste feltsiiga, mis temmale hoidjaks kasa antud, jälle mõnneks kuuks linna taggasi tulnud, sowis agga keigest süddamest jälle mäggede peale wälja sada. Agga jubba teise aasta lõppul kirjotas ta wanna isjale kurbe sõnumid omma arusa, trui abbikasa surmast. Ja selle teatuse järrel tulli pea pärrast sedda teine sõnum temma sõbra käest, mis weel ennam isjale süddamewallo teggi kui esimene. Se andis isjale teada, et noor Dupon kõige omma selji ja piisko sõameestega, mis neile kasa antud,

Beduini rahwast, kelle Ma raeja üle nad kogge mata läinud, olli ärratappetud ehk wangi wõetud. Et Duponi surmid kehha mõnne teiste surmude seast on leitud — se olla selgeste teada, sest need soldatid, mis neile järrele abbiks sadeti, agga hilja tullid, olla tedda mahhamatuid. — Nüüd hakkab luggia kül arre sama, kes weikese Jusjuwi wannedad olnud. Ta polnud würsti, krahwi egga mu suurte rahwa sugust, mis mitmed ollid arwanud; waid ta isja olli kaupmees ja wimakõ kreno mamõetja olnud, ja temma ellataat olli se muistne koolmeister, kes nüüd ennese weikeses mõisas, mis meie maal tallokehha sarnane, ellamas olli. — Selle wanna ellatadi kõrwo olli nüüd se immeliko laps Jusjuwi kõnne näddala lehhe läbbi ka ullatanud. Temma wanna südda sai kohhe rõõmsas lotuses ligutud; ta sättis enast tele, läks linna, kulas hõlega kõik järrele, otis poisikese illes, ja arwas wannemate näo järrel, isjäärranes emma näust poisikest tundwad; onnieti mitte täie julgusega. Wanna inimie mõtles piisut järrel ja nimmetas mõttete sees omma kadduid minnia ristiuimne: Madlena, mis üle laps rõõmsa näoga kiskendama hakkas: „Oh Madlena, minno emma, Peter minno isja!“ nüüd ei woinud wann Dupon kauem waid